

o zbavení svéprávnosti práva a povinnosti poručníka. Bylo proto podle § 228 obč. zák. jeho povinností, by převzav jmění opatrovance jeho matkou mu předané, spravoval je s pozorností poctivého a pilného hospodáře. Ustanovení § 229 obč. zák. ukládalo mu, by dlužní úpisy, jimiž byly i cenné papíry, o nichž přímo udal, že je má v opatrování, uložil na soudě do úschovy. Ustanovení § 193 nesp. říz. mu ukládalo pod zodpovědností postarati se o to, by postrádatelná hotovost jeho svěřence byla podle předpisu § 230 obč. zák. co možná hned uložena na úrok. Ježto tato povinnost jest tímto ustanovením uložena i soudu, bylo jeho povinností sdělit soudu, že jest tu postrádatelná hotovost svěřence, když způsob, jak má býti hotovost taková uložena, musí býti schválen soudem (§ 193 druhý odstavec nesp. říz.), jenž jest povinen bdíti nad tím, zda jeho příkaz o schváleném způsobu uložení peněz byl vykonán. Poručníka jest podle § 254 obč. zák. zbaviti úřadu, nespravuje-li poručenství podle povinnosti, ať se tak stalo úmyslně nebo z nedbalosti. Neuposlechnuv výzvy prvního soudu, by hotovost a cenné papíry, patřící jeho svěřenci, složil na soudě, jednal stěžovatel proti předpisům, určujícím jeho povinnosti jako podpůrce, nespravoval poručenství podle povinnosti. Byl proto právem zbaven úřadu jako podpůrce. Jest proto odmítnouti jako zcela nemístnou výtku stěžovatele, že byl porušen zákon právě onou soudní výzvou k složení cenných papírů a hotovostí na soudě, uváží-li se, že stěžovatel podle vlastního prohlášení měl v opatrování jmění svého svěřence a výslovně odepřel vyhověti soudní výzvě ze dne 20. září 1926 a ze dne 14. prosince 1926 a ze dne 29. března 1927 a ve své stížnosti ještě prohlásil, že neshledal v prosinci 1926 nutným, vyhověti výzvě okresního soudu v N., by soudu odevzdal hotovost a cenné papíry svého svěřence. Na věci nemění ničeho okolnost, že stěžovatel dle obsahu dovolací stížnosti odevzdal cenné papíry nyní matce svého svěřence, neboť tím se nemohl vymknouti povinnosti uposlechnouti soudní výzvy, ukládající mu, aby na soudě papíry ty uložil. Mínil-li stěžovatel, že nemůže býti zbaven úřadu z toho důvodu, že ho otec svěřence jako svého bratra ustanovil v závěti podpůrcem slabomyslného syna, jest na omylu, neboť zákon v § 254 obč. zák. nerozeznává, zda jde o poručníka povoláného k poručenství závěti, zákonem či soudem.

Čís. 7237.

Nebylo-li prodejové řízení, povolené před zahájením vyrovnání, za vyrovnacího řízení k žádosti oprávněných osob zrušeno, bylo po zastavení vyrovnacího řízení na soudě, by postupoval dále podle § 272 ex. ř., nečekaje věřitelova návrhu.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1927, R I 640/27.)

Při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodané svršky nepřihlížel soud první stolice k pohledávce Josefa H-a, jenž přede

všemi ostatními věřiteli dobyl si práva zástavního na prodaných svrščích pod pol. 26 a 29 záj. protokolu, ježto tato vymáhající strana ani v exekučních krocích nepokračovala, ani nové zpeněžení zabavených svršků nenavrhl a ani přihlášky k rozpočtovému roku nepodala, takže sluší míti za to, že její zástavní právo zaniklo (§§ 264 a 285 ex. ř. poslední věta). Rekursní soud přikázal výtěžek za svršky pod pol. čís. 26 a 29 záj. protokolu vymáhajícímu věřiteli Josefu H-ovi. Důvody: Názor prvního soudu jest mylný. Usnesením ze dne 29. ledna 1926 byla povolena Josefu H-ovi exekuce zabavením, uschováním a prodejem movitých věcí dlužníkových pro pohledávku 2290 Kč s přísl. podle platebního rozkazu ze dne 5. ledna 1926 a na svrščích pod pol. čís. 26 a 29 záj. prot. nabyt tento věřitel exekučního zástavního práva dne 5. února 1926, dražba byla pak k návrhu věřitele Obchodního družstva provedena dne 4. září 1926. Neuplynul tudíž ode dne 5. února 1926 do dne dražby ještě jeden rok a nelze mluvit ani o tom, že Josef H. nepokračoval řádně v prodejovém řízení, kdyžť již v exekuční žádosti je navrhl a bylo mu také povoleno při povolení zabavení a uschování, následkem čehož jeho nabyté zástavní právo podle § 256 druhý odstavec ex. ř. a contrario nezaniklo a trvá dále. Vyrovňovací řízení na jmění dlužníka bylo zahájeno usnesením krajského soudu ze dne 30. března 1926 a bylo zastaveno usnesením téhož soudu ze dne 19. května 1926. Lhůta § 256 druhý odstavec ex. ř. staví se vyhlášením vyrovnacího řízení podle § 12 vyr. ř. Ježto Josef H. podle § 12 vyr. ř. nabyt oddělného práva na svrščích pod pol. čís. 26 a 29 záj. prot. v posledních 60 dnech před zahájením vyrovnacího řízení, t. j. dne 5. února 1926, obživo jeho zástavní právo po zastavení vyrovnacího řízení. Prodejové řízení následkem zahájení vyrovnacího řízení se sice fakticky za jeho trvání neprovádělo, avšak podle § 11 vyr. ř. formálně odloženo nebylo ani vyrovnacím soudem, jenž to zůstavil vyrovnacímu komisaři, ani vyrovnacím komisařem také prodejové řízení Josefa H. nebylo zrušeno. Týž by byl povinen přihlásiti své nároky k rozvrhovému roku pouze tehdy, kdyby jeho jemu již povolené prodejové řízení bylo bývalo zrušeno, což se nestalo (§ 285 třetí odstavec ex. ř.). Ježto tedy zástavní právo Josefa H-a nezaniklo, týž měl povolené prodejové řízení, které zrušeno nebylo a nepotřeboval svou pohledávku k rozvrhovému roku přihlašovati, ana jest patrnou i s přísl. z exekučních spisů E 34/26, měl první soudce podle § 285 poslední věta ex. ř. k jeho nároku v rozvrhovém usnesení přihlídnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací stížnost není v právu, namítajíc, že k nároku věřitele Josefa H-a nemohlo býti při rozvrhovém roku přihlíženo, ježto svůj nárok na jistinu, úrocích a nákladech před rokem ani při něm neohlásil. Správně uznal naopak rekursní soud, že přihlášky nebylo třeba a že první soud měl k nároku onoho věřitele přihlížeti podle § 285 třetí odstavec ex. ř.

z úřední povinnosti, když byla pro něho povolena exekuce dražbou a prodejové řízení nebylo potom opět zrušeno. Že bylo prodejové řízení pro nárok věřitele Josefa H-a exekučním soudem povoleno, zjistilo napadené usnesení a dovolací stížnost tomu ani neodporuje. Míjí jen, že řízení toto, na den 30. března 1926 položené, bylo fakticky podle záznamu ve spisech exekučních dne 30. března 1926 následkem vyrovnacího řízení zrušeno. Ale v tom jest stěžovatelka na omylu. Nabyli-li věřitel Josef H., jak jest zjištěno napadeným usnesením, zástavního práva na svršcích dlužníkových, popsanych pod položkou čís. 26 a 29 zájemního protokolu, v posledních 60 dnech před zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužníkově, tu ovšem zaniklo podle § 12 vyr. řádu právo to zahájením tohoto řízení, tedy dne 30. března 1926. Nastal stav, o němž jest řeč v § 256 druhý odstavec ex. ř. Dlužník byl oprávněn navrhnouti zastavení dalších exekučních kroků. Ježto bylo, jak již uvedeno, na základě zástavního práva zavedeno řízení prodejové, tedy řízení na zpeněžení, mohlo toto býti podle § 12 (2) vyrovn. řádu zrušeno exekučním soudem, nikoli však z úřední moci, nýbrž jen na žádost vyrovnacího komisaře nebo na návrh vyrovnacího správce. To se však nestalo, jak vysvitá z exekučních spisů. Z poznámky výkonného orgánu jest ovšem patrné, že nebyla konána dražba ustanovená na den 30. března 1926. Tím však nebylo ještě zrušeno prodejové řízení věřiteli Josefu H-ovi exekučním soudem povolené, neboť k tomu bylo zapotřebí soudního usnesení, vydaného za uvedených shora předpokladů na základě předpisů § 282 ex. ř. Toho tu však není. Ježto pak, jak je zjištěno, bylo vyrovnací řízení dne 19. května 1926 zastaveno, oživilo tím okamžikem také zástavní právo věřitelem Josefem H-em na dlužníkových svršcích nabyté. Nebylo-li zrušeno, jak uvedeno, prodejové řízení povolené mu exekučním soudem, bylo již věcí soudu, by po zastavení vyrovnacího řízení postupoval dále podle § 272 ex. ř. nečekaje návrhu věřitele, jehož nebylo k pokračování v prodejovém řízení zapotřebí.

Čís. 7238.

Dlužník (výměnkář) může platně ujednat s vymáhajícím věřitelem, že se spokojuje s menšími ročními požitky z výměnku, než jsou stanoveny jako existenční minimum v § 330 ex. ř.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1927, R I 722/27.)

Soud první stolice zamítl návrh dlužníka, by byla zrušena exekuce zabavením jeho výměnku, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze sdíleti názor rekursního soudu, že přes dohodu ze dne 3. května 1924, jíž se povinný spokojil s částkou 300 Kč z požitků svého výměnku